

Ο Ασασίνος Ίθαν Φράι έγερνε πάνω σε ένα κασόνι στις σκιές της Αγοράς του Κόβεντ Γκάρντεν, σχεδόν κρυμμένος από τα κάρα των εμπόρων. Είχε τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του, και το πιγούνι του ακουμπούσε στη μια παλάμη. Η απαλή, φαρδιά κουκούλα του μανδύα του κάλυπτε το κεφάλι του. Το απόγευμα έδινε τη θέση του στο σούρουπο, κι εκείνος παρέμενε σιωπηλός και ακίνητος. Παρακολουθώντας. Και περιμένοντας.

Ήταν σπάνιο για έναν Ασασίνο να ακουμπά το πιγούνι στην παλάμη του χεριού με το οποίο πολεμούσε. Ειδικά όταν φορούσε κατάσαρκα την κρυφή λεπίδα του, όπως έκανε στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Ίθαν, με την αιχμή να απέχει λιγότερο από μερικά εκατοστά από την εκτεθειμένη σάρκα του λαιμού του. Κοντά στον αγκώνα υπήρχε ένας ελαφρύς μα πανίσχυρος μηχανισμός με ελατήρια, που εκτίνασσε τη λεπίδα. Με το σωστό τίναγμα του καρπού, η λεπίδα θα ξεπρόβαλλε. Χωρίς υπερβολή, ο Ίθαν ισορροπούσε στην αιχμή του ξυραφιού.

Και γιατί να κάνει κάτι τέτοιο; Στο κάτω κάτω, ούτε οι Ασασίνοι είχαν ανοσία στα ατυχήματα ή σε αστοχίες υλικού. Για λόγους ασφαλείας οι άντρες και οι γυναίκες της Αδελφότητας συνήθως κρατούσαν τα οπλισμένα χέρια τους μακριά από τα πρόσωπά τους. Καλύτερα αυτό παρά να διακινδυνεύουν να γίνουν δημόσιος περίγελος ή τίποτα χειρότερο.

Ο Ίθαν όμως ήταν διαφορετικός. Όχι μόνο ήταν έμπειρος στην τέχνη της αντικατασκοπείας –και το να ακουμπά το πιγούνι στο πιο δυνατό του χέρι ήταν μια εσκεμμένη απόπειρα να

ξεγελάσει έναν πιθανό εχθρό— αλλά και το φλερτ με τον κίνδυνο του προκαλούσε μια σκοτεινή απόλαυση.

Καθόταν, λοιπόν, με το πιγούνι στην παλάμη του χεριού του, παρακολουθώντας και περιμένοντας.

Μπα, αναρωτήθηκε, τι έχουμε εδώ; Ανασηκώθηκε και τίναξε τους ναρκωμένους μυς του για να τους ξυπνήσει, κρυφοκοιτάζοντας ταυτόχρονα ανάμεσα από τα κασόνια. Οι έμποροι είχαν αρχίσει να τα μαζεύουν. Όμως συνέβαινε και κάτι άλλο. Το θήραμά του είχε κάνει την εμφάνισή του.

Σε ένα σοκάκι, όχι πολύ μακριά από τον Ίθαν, παραμόνευε ένας τύπος που άκουγε στο όνομα Μπουτ. Φορούσε φθαρμένο κυνηγετικό σακάκι κι ένα τσακισμένο καπέλο, και εξέταζε το ρολόι τσέπης που είχε σουφρώσει από έναν κύριο στιγμές πιο πριν.

Αυτό όμως που δεν γνώριζε ο Μπουτ σχετικά με το καινούριο του απόκτημα, ήταν πως ο προηγούμενος ιδιοκτήτης του σκόπευε να το πάει εκείνη ακριβώς τη μέρα στον ωρολογοποιό για λόγους που σύντομα θα είχαν προφανείς συνέπειες στις ζωές του Ίθαν Φράι, του Μπουτ, ενός νέου άντρα που αποκαλούσε τον εαυτό του «Φάντασμα», καθώς και άλλους που ήταν μπλεγμένοι στην αιώνια διαμάχη ανάμεσα στο Τάγμα των Ναϊτών και την Αδελφότητα των Ασασίνων. Αυτό που επίσης ο Μπουτ δεν γνώριζε ήταν πως εκείνο το ρολόι τσέπης πήγαινε σχεδόν ακριβώς μία ώρα πίσω.

Αγνοώντας το αυτό, ο Μπουτ έκλεισε απότομα το καπάκι του ρολογιού, με τουπέ δανδή. Βγήκε από το σοκάκι κοιτώντας δεξιά κι αριστερά, και χώθηκε στο ημίφως της μέρας που έσβηνε κι έλουζε την αγορά. Καθώς περπατούσε έχοντας τους ώμους γερούς και τα χέρια στις τσέπες, έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο του για να βεβαιωθεί πως δεν τον ακολουθούσαν, και ικανοποιημένος συνέχισε την πορεία του, αφήνοντας πίσω του το Κόβεντ Γκάρντεν και μπαίνοντας στην παραγκούπολη της Κορακοφωλιάς του Αγίου Τζάιλς.*

* Στην Αγγλία του 18ου και 19ου αιώνα, Κορακοφωλιές ονομάζονταν από τους απλούς ανθρώπους οι παραγομαχαλάδες και οι κακόφημες συνοικίες όπου ζούσαν φτωχοί, αλλά και άτομα του υποκόσμου. (ΣτΜ)

Η αλλαγή στην ατμόσφαιρα ήταν ακαριαία. Εκεί που προηγούμενως τα τακούνια από τις μπότες του αντηχούσαν στο πλακόστρωτο, τώρα βούλιαζαν στη λασπουριά του δρόμου, σηκώνοντας σύννεφα βρόμας σάπων λαχανικών και ανθρώπινων περιττωμάτων. Το οδόστρωμα ήταν γεμάτο από δαύτα και ο αέρας έζεχνε. Ο Μπουτ τράβηξε το μαντίλι του για να σκεπάσει τη μύτη και το στόμα του, μπας και αποφύγει το μεγαλύτερο μέρος της δυσωδίας.

Ένας σκύλος που έδειχνε σαν λύκος τον ακολούθησε για μερικά βήματα, τριποδίζοντας πίσω από τις φτέρνες του. Τα πλευρά του διαγράφονταν ολοκάθαρα πάνω από τη βουλιαγμένη κοιλιά του. Κλαψούρισε εκλιπαρώντας τον με πεινασμένα, κατακόκκινα μάτια, όμως εκείνος τον κλότσησε κάνοντάς τον να γλιστρήσει και να μαζευτεί. Λίγο παραπέρα, μια γυναίκα καθόταν σε ένα κατώφλι φορώντας απομεινάρια ρούχων δεμένα με σπάγκο. Στο στήθος της κρατούσε ένα μωρό και τον κοίταξε να περνά με γυάλινα, νεκρά μάτια – με τα μάτια της Κορακοφωλιάς. Ίσως ήταν μάνα κάποιας πόρνης που περίμενε την κόρη της να επιστρέψει με τα κέρδη της ημέρας και αλίμονο στο κορίτσι έτσι και γυρνούσε με άδεια χέρια. Ή μπορεί να είχε στη δούλεψή της μια ομάδα από κλεφτρόνια και απατεώνες που σύντομα θα εμφανίζονταν με τα λάφυρα της δραστηριότητάς τους. Ή ίσως νοίκιαζε δωμάτια για τη νύχτα. Εδώ στην Κορακοφωλιά, τα κάποτε μεγάλοπρεπα σπίτια είχαν μετατραπεί σε διαμερίσματα και δωμάτια προς ενοικίαση, και μόλις έπεφτε η νύχτα παρείχαν καταφύγιο σε κείνους που το χρειαζόνταν: στους φυγάδες και στις οικογένειές τους, στις πόρνες, στους εμπόρους και στους εργάτες, σε οποιονδήποτε πλήρωνε το αντίτιμο για λίγο χώρο σε κάποιον όροφο, και που αν ήταν τυχερός ή είχε το απαιτούμενο παραδάκι μπορούσε να βρει ένα κρεβάτι, αν και το πιο σίγουρο ήταν ότι θα έπρεπε να βολευτεί σε κάνα στρώμα αχυρένιο ή γεμάτο πριονίδι. Όχι ότι θα κοιμόταν και πολύ ήσυχα έτσι κι

αλλιώς. Κάθε εκατοστό χώρου στο πάτωμα ήταν πιασμένο και οι τοιρίδες των μωρών έσκιζαν τη σιγαλιά της νύχτας.

Και παρόλο που πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους ήταν ανήμποροι ή απρόθυμοι να δουλέψουν, πολύ περισσότεροι είχαν δουλειές. Ήταν εκπαιδευτές σκύλων και πωλητές πουλιών. Πουλούσαν κάρδαμο, κρεμμύδια, σαρδέλες, ρέγκες. Ήταν πλανόδιοι μανάβηδες, οδοκαθαριστές, καφεπώλες, αφισκοκολλητές λογαριασμών και κουβαλητές πλακάτ. Τα αγαθά τους τους συνόδευαν στη νυχτερινή τους διαμονή, συμβάλλοντας στο γενικότερο στριμωξίδι και τη δυσωδία. Τη νύχτα τα σπίτια έκλειναν, τα σπασμένα παράθυρα έκλειναν πρόχειρα με κουρέλια και εφημερίδες για να κρατήσουν έξω την αναγουλιαστική ατμόσφαιρα της νύχτας, τότε που η πόλη ξερνούσε κάπνα στον αέρα. Ήταν γνωστό πως ο νυχτερινός αέρας είχε πνίξει ολόκληρες οικογένειες. Ή τουλάχιστον αυτό έλεγαν οι φήμες. Κι αν κάτι απλωνόταν στις παραγκουπόλεις γρηγορότερα κι από ασθένεια, αυτό ήταν οι φήμες. Έτσι, για τους κατοίκους της παραγκούπολης δεν πά' να 'κανε όσο κήρυγμα ήθελε η Φλόρενς Νάιτινγκεϊλ, εκείνοι θα συνέχιζαν να κοιμούνται με τα παράθυρα κλειστά.

Και δεν μπορούσες να τους κατηγορήσεις, σκέφτηκε ο Μπουτ. Αν ζούσες στην παραγκούπολη οι πιθανότητες να πεθάνεις ήταν μεγάλες. Οι ασθένειες και η βία ευημερούσαν εδώ. Τα παιδιά κινδύνευαν να πεθάνουν από ασφυξία όταν οι ενήλικοι στριφογύριζαν μέσα στον ύπνο τους. Αιτία θανάτου: τσαλαπάτημα. Ήταν πιο συνηθισμένο τα Σαββατοκύριακα, όταν είχε στραγγίξει και η τελευταία σταγόνα τζιν και τα μπαρ είχαν αδειάσει και η μητέρα με τον πατέρα γυρνούσαν σπίτι ψάχνοντας τον δρόμο τους μέσα στην ομίχλη που θύμιζε σούπα, και ανέβαιναν τα γλιστερά πέτρινα σκαλιά, περνούσαν την πόρτα και χώνονταν μέσα στο ζεστό, βρομερό δωμάτιο όπου ξάπλωναν επιτέλους για να ξεποστάσουν...

Και το πρωί, με τον ήλιο να παίρνει την ανηφόρα, μα την κάπνα να μη λέει ακόμα να καθαρίσει, η Κορακοφωλιά θα αντηχούσε από τα ουρλιαχτά των χαροκαμένων.

Ο Μπουτ συνέχισε να χώνεται όλο και πιο βαθιά στην παραγκούπολη, εκεί όπου τα ψηλά κτίρια έκρυβαν ακόμα και το αχνό φως του φεγγαριού, και τα κυκλωμένα από την ομίχλη φανάρια του δρόμου έλαμπαν μοχθηρά μέσα στο σκοτάδι. Από ένα μπαρ λίγα στενά παρακάτω, άκουγε ξεκάθαρα να βγαίνουν τα κακόφωνα τραγούδια των θαμώνων. Κάθε τόσο, το τραγούδι γινόταν πιο δυνατό, καθώς η πόρτα του μπαρ άνοιγε ξερνώντας μεθυσμένους στον δρόμο.

Όμως σε αυτόν τον δρόμο δεν υπήρχαν παμπ. Μονάχα πόρτες και παράθυρα κλεισμένα με εφημερίδα, και μπουγάδες κρεμασμένες από σχοινιά πάνω από το κεφάλι του. Σεντόνια θύμιζαν караβόπανα και εκτός από τον απόμακρο ήχο των τραγουδιών, τα μόνα που ακούγονταν ήταν ο ήχος τρεχούμενου νερού και η ανάσα του. Μονάχα εκείνος... μόνος.

Ή έτσι νόμιζε.

Τώρα, ακόμα και τα απόμακρα τραγούδια σώπασαν κι αυτά. Ο μοναδικός ήχος ήταν του νερού που έσταζε.

Ο ήχος ποδιών που έτρεχαν τον έκανε να αναπηδήσει. «Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε ξαφνιασμένος, όμως την ίδια στιγμή κατάλαβε πως ήταν μονάχα ένας αρουραίος. Και ήταν πρόβλημα όταν ήσουν τόσο φοβισμένος που ένας αρουραίος σε έκανε να αναπηδάς. Πραγματικά ήταν πρόβλημα.

Εκείνη τη στιγμή όμως ο ήχος ακούστηκε ξανά. Στριφογύρισε και ο πηχτός αέρας χόρεψε και στροβιλίστηκε γύρω του, άνοιξε σαν αυλαία και για μια στιγμή νόμισε πως είδε κάτι. Την υπόνοια από κάτι. Μια φιγούρα στην καταχνιά.

Έλειπα νόμισε πως άκουσε την ανάσα κάποιου. Η δική του ήταν κοφτή και γρήγορη, σχεδόν σαν να αγκομαχούσε, όμως εκείνη ήταν ηχηρή και σταθερή, κι ερχόταν... από πού; Τη μια

στιγμή έμοιαζε να είναι μπροστά του και την επόμενη πίσω του. Άκουσε πάλι πόδια να τρέχουν. Ένα κροτάλισμα τον ξάφνιασε, όμως ακούστηκε από κάποιο δωμάτιο ψηλά. Ένα ζευγάρι που τσακωνόταν. Εκείνος είχε γυρίσει ξανά μεθυσμένος. Όχι, εκείνη είχε γυρίσει ξανά μεθυσμένη. Ο Μπουτ επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει αχνά, νιώθοντας να χαλαρώνει λιγάκι. Για δεξ που καθόταν και τρόμαζε με φαντάσματα και μερικούς αρουραίους κι ένα ζευγάρι γέρικα πιτσουνάκια που το 'χαν ρίξει στον καβγά. Άκου πράγματα...

Γύρισε να συνεχίσει τον δρόμο του. Την ίδια στιγμή, η καταχνιά μπροστά του φούσκωσε κι από μέσα της αναδύθηκε μια φιγούρα με μανδύα. Πριν προλάβει ο Μπουτ να αντιδράσει, η σκοτεινή μορφή τον γράπωσε και τράβηξε τη γροθιά πίσω, σαν για να τον γρονθοκοπήσει. Αντί γι' αυτό, όμως, η φιγούρα τίναξε τον καρπό της και μ' ένα απαλό σνικ, μια λεπίδα τινάχτηκε μέσα από το μανίκι της.

Ο Μπουτ έκλεισε σφιχτά τα μάτια του. Όταν τα ξανάνοιξε, είδε τον άντρα πίσω από τη λεπίδα που τώρα είχε μείνει ακίνητη, απέχοντας μερικά εκατοστά μονάχα από το ένα του μάτι.

Ο Μπουτ κατουρήθηκε.

Ο Ίθαν Φράι επιβράβευσε τον εαυτό του με μια στιγμή ικανοποίησης για την ακρίβεια της λεπίδας του. Έπειτα σάρωσε τα πόδια του Μπουτ και τον έκανε να ξαπλωθεί κοπανώντας πάνω στο πλακόστρωτο. Ο Ασασίνος κάθισε στις φτέρνες του και ακινητοποίησε τον Μπουτ με τα γόνατα πιέζοντας ταυτόχρονα τη λεπίδα στον λαιμό του.

«Και τώρα, φιλάρα», είπε με ένα μειδίαμα, «τι θα 'λεγες να αρχίσουμε με το όνομά σου;»

«Με λένε Μπουτ, κύριε», είπε τρέμοντας ο άλλος, καθώς η αιχμή του μαχαριού έσκαβε οδυνηρά τη σάρκα του.

«Έτσι μπράβο», είπε ο Ίθαν. «Σωστή τακτική η αλήθεια. Και τώρα είσαι έτοιμος να κάνουμε οι δυο μας μια μικρή κουβεντούλα;»

Ο τύπος έτρεμε σαν ψάρι. Ο Ίθαν το θεώρησε καταφατική απάντηση. «Πρόκειται να παραδώσεις μια φωτογραφική πλάκα, ή κάνω λάθος, κύριε Μπουτ;» Ο Μπουτ εξακολουθούσε να τρέμει. Ο Ίθαν το ερμήνευσε κι αυτό ως άλλη μια κατάφαση. Ως εδώ καλά. Οι πληροφορίες του ήταν ακριβείς. Ετούτος εδώ, ο Μπουτ, ήταν σύνδεσμος σε μια αλυσίδα που κατέληγε σε ερωτικές εκτυπώσεις που τις διέθεταν προς πώληση σε συγκεκριμένες παμπ του Λονδίνου. «Κι έχεις να πας στον Τζακ Σίμονς για να παραλάβεις αυτή τη φωτογραφική πλάκα, σωστά;»

Ο Μπουτ έγνεψε καταφατικά.

«Και ποιο είναι το πρόσωπο που πρόκειται να συναντήσεις, κύριε Μπουτ;»

«Δεν... δεν ξέρω, κύριε...»

Ο Ίθαν χαμογέλασε κι έγειρε ακόμα πιο κοντά στον Μπουτ. «Μάγκα μου, είσαι χειρότερος ψεύτης κι από μαντατοφόρο». Πίεσε λίγο ακόμα τη λεπίδα. «Νιώθεις πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή η λάμα;» ρώτησε.

Ο Μπουτ βλεφάρισε.

«Αυτή είναι μια αρτηρία. Η καρωτίδα σου. Αν την ανοίξω, θα βάψεις κόκκινη όλη την πόλη, φιλάρα. Ή τουλάχιστον τον δρόμο εδώ. Όμως κανείς από τους δυο μας δεν το θέλει αυτό. Γιατί να χαλάσουμε μια τόσο ωραία βραδιά; Αντί γι' αυτό, τι θα 'λεγες να μου πεις ποιον σκοπεύεις να συναντήσεις;»

Ο Μπουτ βλεφάρισε. «Θα με σκοτώσει αν το κάνω».

«Κι εγώ θα σε σκοτώσω αν δεν το κάνεις. Και τούτη τη στιγμή εδώ, είμαι μονάχα εγώ κρατώντας ένα μαχαίρι στον λαιμό σου, κι όχι εκείνος, σωστά;» Ο Ίθαν πίεσε κι άλλο το μαχαίρι. «Κάνε την επιλογή σου, λοιπόν, δικέ μου. Θες να πεθάνεις τώρα ή αργότερα;»

Εκείνη τη στιγμή, ο Ίθαν άκουσε έναν θόρυβο στ' αριστερά του. Μισό δευτερόλεπτο αργότερα, το Κολτ που είχε ζωσμένο στη μέση βρέθηκε στην παλάμη του και, με το μαχαίρι σταθερά στον λαιμό του Μπουτ, σημάδεψε τον καινούριο στόχο.

Ήταν ένα μικρό κορίτσι που επέστρεφε από το πηγάδι. Στεκόταν με γουρλωμένα μάτια, κρατώντας στο χέρι του έναν κουβά ξέχειλο με βρόμικο νερό.

«Με συγχωρείτε, δεσποινίς, δεν ήθελα να σας τρομάξω», είπε χαμογελώντας ο Ίθαν. Το περιστροφικό χόρτο ξανά κάτω από τον μανδύα του και το άοπλο χέρι του εμφανίστηκε ξανά για να καθησυχάσει το κορίτσι πως δεν την απειλούσε. «Απόμένα κινδυνεύουν μόνο λωποδύτες και κλέφτες, όπως αυτός εδώ. Ίσως θα ήταν καλύτερα αν επιστρέφατε στο κατάλυμά σας». Της έκανε νόημα, όμως εκείνη δεν σκόπευε να πάει πουθενά. Στεκόταν σαν άγαλμα και τους κοίταζε και τους δυο, με

το ασπράδι των ματιών της να ξεχωρίζει στο βρόμικο πρόσωπό της. Είχε ριζώσει από τον φόβο της.

Ο Ίθαν βλαστήμησε από μέσα του. Το τελευταίο που ήθελε ήταν να έχει κοινό να τον παρακολουθεί. Ειδικά όταν αυτό το κοινό ήταν ένα μικρό κορίτσι που τον παρακολουθούσε να έχει βάλει το μαχαίρι του στον λαιμό ενός ανθρώπου.

«Εντάξει, κύριε Μπουτ», είπε πιο ήσυχα τώρα, «η κατάσταση άλλαξε, γι' αυτό πρέπει να *επιμείνω* για το όνομα εκείνου που σκοπεύεις να συναντήσεις...»

Ο Μπουτ άνοιξε το στόμα του. Ίσως σκόπευε να δώσει στον Ίθαν τις πληροφορίες που χρειαζόταν. Ή ίσως σκόπευε να πει πού μπορούσε να χάσει ο Ίθαν τις απειλές του. Ή, το πιο πιθανό, λογάριαζε να κλαψουρίσει πως δεν ήξερε το όνομα.

Ο Ίθαν δεν το έμαθε ποτέ, γιατί τη στιγμή που ο Μπουτ ήταν έτοιμος να μιλήσει, το πρόσωπό του διαλύθηκε.

Συνέβη ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πριν ο Ίθαν ακούσει τον πυροβολισμό και κατρακυλήσει μακριά από το πτώμα, τραβώντας το περιστροφό του την ίδια στιγμή που έσκαγε μια δεύτερη πιστολιά και το μυαλό του πήγαινε –πολύ αργά πια– στο κορίτσι. Έστρεψε το κεφάλι και την κοίταξε τη στιγμή που εκείνη στροβιλιζόταν, με το αίμα να απλώνεται στο στήθος της και τον κουβά να πέφτει κάτω. Ήταν νεκρή πριν καν πέσει στο πλακόστρωτο, χτυπημένη από μια σφαίρα που προοριζόταν για τον ίδιο.

Ο Ίθαν δεν τόλμησε να ανταποδώσει τα πυρά, από φόβο μη χτυπήσει κάποιον άλλον αθώο μέσα στην ομίχλη. Τραβήχτηκε σκυμμένος και προετοιμάστηκε για τον επόμενο πυροβολισμό, μια τρίτη επίθεση από το σκοτάδι.

Δεν ήρθε ποτέ. Αντί γι' αυτό, άκουσε πόδια να τρέχουν. Ο Ίθαν τίναξε από το πρόσωπό του τα θραύσματα από κόκαλα και μάζες μυαλού και θηκαρώνοντας το Κολτ του, αναδίπλωσε με ένα χτύπημα την κρυφή λεπίδα μέσα στην κρυψώνα της και

πήδηξε σε έναν τοίχο. Με τις μπότες του μόλις να βρίσκουν πάτημα στα βρεγμένα τούβλα, σκαρφάλωσε ένα λούκι ως τη στέγη μιας παράγκας-πανδοχείου, βγαίνοντας στο φως του νυχτερινού ουρανού. Από εκεί μπόρεσε να ακολουθήσει τον ήχο του τρεχαλητού, καθώς ο φονιάς προσπαθούσε να ξεφύγει. Ο Ίθαν είχε χρησιμοποιήσει τις στέγες για να μπει στην Κορακοφωλιά και λογάριάζε να χρησιμοποιήσει τον ίδιο τρόπο για να βγει, κάνοντας μικρά άλματα από τη μια στέγη στην άλλη, διασχίζοντας έτσι την παραγκούπολη καθώς ακολουθούσε αθόρυβα και ανελέητα τη λεία του. Στο μυαλό του ήταν καρφωμένη η εικόνα του μικρού κοριτσιού και στα ρουθούνια του είχε ακόμα τη μεταλλική οσμή από τα ματωμένα μυαλά του Μπουτ.

Μόνο ένα πράγμα είχε σημασία εκείνη τη στιγμή: να σουβλίσει τον δολοφόνο με τη λεπίδα του πριν βγει η νύχτα.

Από κάτω άκουσε τις μπότες του φονιά να κροταλίζουν και να πλατσουρίζουν στα νερά του πλακόστρωτου. Ο Ίθαν τον ακολούθησε αθόρυβα, ανήμπορος να δει τον άντρα, καταλαβαίνοντας όμως πως τον είχε προσπεράσει. Φτάνοντας στην άκρη ενός κτιρίου και νιώθοντας πως είχε αρκετό προβάδισμα, κατέβηκε από το πλάι, χρησιμοποιώντας τα περβάζια για να φτάσει γρήγορα κάτω στον δρόμο. Κόλλησε στον τοίχο περιμένοντας.

Δευτερόλεπτα μετά, ακούστηκε τρεχαλητό. Την επόμενη στιγμή, η ομίχλη φάνηκε να αραιώνει σαν να ήθελε να αναγγείλει μια νέα παρουσία. Ένας άντρας με σακάκι, μεγάλο μουστάκι και πυκνές φαβορίτες ξεπρόβαλε αγκομαχώντας.

Κρατούσε ένα πιστόλι. Δεν κάπνιζε τώρα πια. Μπορεί όμως να κάπνιζε πριν από λίγο.

Και παρόλο που αργότερα ο Ίθαν θα έλεγε στον Τζορτζ Γουέστχαουζ ότι βρισκόταν σε αυτοάμυνα, αυτό δεν ήταν ακριβώς αληθές. Ο Ίθαν είχε το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Μπορούσε, και έπρεπε, να αφοπλίσει τον άντρα και να τον ανακρίνει πριν τον σκοτώσει. Αντί γι' αυτό, όμως, κάρφωσε τη λεπίδα του

στην καρδιά του φονιά βγάζοντας ένα εκδικητικό μουγκρητό καθώς παρακολουθούσε με ικανοποίηση το φως της ζωής να σβήνει από τα μάτια του άντρα.

Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Ασασίνοσ Ίθαν Φράι έκανε ένα λάθος. Υπήρξε απρόσεκτος.

«Σκόπευα να πιάσω τον Μπουτ να μου δώσει πληροφορίες και μετά να πάρω τη θέση του», είπε ο Ίθαν στον Ασασίνο Τζορτζ Γουέστχαουζ την επόμενη μέρα, έχοντας ολοκληρώσει την αφήγηση του, «όμως δεν κατάλαβα πως ο Μπουτ είχε αργήσει στο ραντεβού του. Το κλεμμένο ρολόι τσέπης πήγαινε πίσω».

Καθόταν στο καθιστικό του σπιτιού του Τζορτζ στο Κρόντον. «Ωστε έτσι», είπε ο Τζορτζ. «Και τότε ακριβώς το αντιλήφθηκες;»

«Εμ... να σκεφτώ λίγο. Μάλλον όταν ήταν πια πολύ αργά».

Ο Τζορτζ κατένευσε. «Τι όπλο ήταν;»

«Ένα Κολτ Παλ Μαλ, παρόμοιο με το δικό μου».

«Και τον σκότωσες;»

Η φωτιά σπίθισε και κροτάλισε στην παύση που ακολούθησε. Από τότε που συμφιλιώθηκε με τα παιδιά του, τον Τζέικομπ και την Ίβι, ο Ίθαν ήταν συχνά συλλογισμένος. «Το έκανα, Τζορτζ, και ήταν ακριβώς αυτό που του άξιζε».

Ο Τζορτζ έκανε μια γκριμάτσα. «Το θέμα δεν είναι τι του άξιζε και τι όχι. Το ξέρεις αυτό».

«Έτσι κι έβλεπες εκείνο το μικρό κοριτσάκι, Τζορτζ... Ήταν ένα λιανό πλασματάκι. Στα μισά χρόνια της Ίβι».

«Παρ' όλα αυτά...»

«Δεν είχα άλλη επιλογή. Είχε τραβήξει το πιστόλι του».

Ο Τζορτζ κοίταξε τον παλιό του φίλο με ανησυχία και τρυφερότητα. «Ποιο από τα δύο ισχύει, Ίθαν; Τον σκότωσες γιατί το άξιζε ή γιατί δεν είχες άλλη επιλογή;»

Ο Ίθαν είχε πλύνει το πρόσωπό του και είχε φυσήξει τη μύτη του πολλές φορές, όμως ακόμα ένιωθε στα ρουθούνια του την οσμή από τα μυαλά του Μπουτ. «Πρέπει απαραίτητα να ισχύει μόνο το ένα από τα δύο; Είμαι τριάντα εφτά χρόνων, έχω δει πολλά φονικά στη ζωή μου και ξέρω πως έννοιες όπως της δικαιοσύνης, της αμεροληψίας και της εκδίκησης παίζουν σίγουρα δεύτερο ρόλο σε σχέση με τη δεξιότητα. Και η δεξιότητα υπόκειται στην τύχη. Όταν η θεά Τύχη σου χαμογελά. Όταν η σφαίρα του δολοφόνου βρίσκει αλλού, όταν εκείνος είναι απρόσεκτος, τότε αρπάζεις την ευκαιρία, πριν η Τύχη σου γυρίσει πάλι την πλάτη».

Ο Γουέστχαουζ αναρωτήθηκε ποιον προσπαθούσε να κοροϊδέψει ο φίλος του, αλλά αποφάσισε να μην επιμείνει. «Κρίμα τότε που χρειάστηκε να χύσεις το αίμα του. Υποθέτω πως έπρεπε να μάθεις περισσότερα για εκείνον».

Ο Ίθαν χαμογέλασε και χάιδεψε το μέτωπό του. «Ήμουν όμως λιγάκι τυχερός. Η φωτογραφική πλάκα που κουβαλούσε είχε μια επιγραφή με το όνομα του φωτογράφου, κι έτσι μπόρεσα να επιβεβαιώσω πως ο νεκρός άντρας και ο φωτογράφος ήταν το ίδιο πρόσωπο, ένας τύπος με το όνομα Ρόμπερτ Γουό. Είχε διασυνδέσεις με τους Ναϊτες. Οι ερωτικές εκτυλώσεις του κατέληγαν κυρίως σε κείνους, πήγαιναν όμως και στις κορακοφωλιές και στις παμπ, μέσω του Μπουτ».

Ο Τζορτζ σφύριξε απαλά. «Για δες επικίνδυνο παιχνίδι που έπαιζε ο κύριος Γουό...»

«Ναι και όχι...»

Ο Τζορτζ έγειρε για να ανασκαλέψει τη φωτιά. «Τι εννοείς;»

«Εννοώ πως από πολλές απόψεις βασίστηκε στο γεγονός πως οι δύο κόσμοι παραμένουν χωριστοί και το ρίσκο του απέδωσε. Είδα ξανά την παραγκούπολη σήμερα, Τζορτζ. Ξαναθυμήθηκα πώς ζουν οι φτωχοί. Μιλάμε για έναν κόσμο που είναι τόσο μακριά από εκείνον των Ναϊτών, που με δυσκολία πιστεύεις πως και οι δύο μοιράζονται την ίδια χώρα, πόσο μάλλον την ίδια πόλη.

Αν θες τη γνώμη μου, ο φιλαράκος μας ο κύριος Γουό είχε απόλυτο δίκιο να πιστεύει πως οι δρόμοι των δύο επιχειρηματικών του δραστηριοτήτων δεν υπήρχε εμφανής περίπτωση να διασταυρωθούν. Οι δύο κόσμοι στους οποίους δραστηριοποιούνταν βρίσκονται σε δύο αντίθετους πόλους. Οι Ναϊτες δεν γνωρίζουν τίποτα για τις κορακοφωλιές. Εκείνοι ζουν ψηλότερα στο ποτάμι, μακριά από τα βιομηχανικά λύματα που μολύνουν το νερό των φτωχών και μακριά από την κάπνα που μολύνει τον αέρα».

«Όπως κι εμείς, Ίθαν», είπε με θλιμμένο ύφος ο Τζορτζ. «Είτε μας αρέσει είτε όχι, ο δικός μας κόσμος είναι ένας κόσμος από κλειστές λέσχες, σαλόνια, ναούς και αίθουσες συμβουλίων».

Ο Ίθαν κάρφωσε το βλέμμα στις φλόγες. «Όχι όλων μας».

Ο Γουέστχουζ κατένευσε χαμογελώντας. «Εννοείς τον άνθρωπό σου, το Φάντασμα; Να υποθέσω ότι δεν σκοπεύεις να μου πεις ποιο είναι αυτό το Φάντασμα ή τι κάνει;»

«Αυτό πρέπει να παραμείνει δικό μου μυστικό».

«Και τι σχέση έχει με το όλο θέμα;»

«Αχά! Λοιπόν, σκέφτηκα ένα σχέδιο που περιλαμβάνει τον φρέσκο μακαρίτη κύριο Γουό και το Φάντασμα. Αν όλα πάνε καλά και το Φάντασμα μπορέσει να κάνει τη δουλειά του, τότε ίσως μπορέσουμε να βάλουμε στο χέρι μέχρι και το τεχνούργημα που αναζητούν οι Ναϊτες, το Κομμάτι της Εδέμ».

Ο Τζον Φόουλερ ήταν κουρασμένος. Και κρύωνε. Και από την όψη των σύννεφων που μαζεύονταν, σύντομα θα ήταν και βρεγμένος.

Και πράγματι, ένωσε τις πρώτες σταγόνες της βροχής να πέφτουν στο καπέλο του. Ο μηχανικός έσφιξε το δερματόδετο ρολό με τα σχέδια στο στήθος του, βλαστημώντας τον καιρό, τον θόρυβο, τα πάντα. Δίπλα του στεκόταν ο Νομικός Σύμβουλος του Λονδίνου Τσαρλς Πίρσον και η γυναίκα του Μαίρη. Και οι δύο έκαναν μια γκριμάτσα στο ξεκίνημα της βροχής καθώς οι τρεις τους στέκονταν κολλημένοι στη λάσπη, κοιτάζοντας με ένα ύφος ανάκατο με απελπισία και δέος την τεράστια ουλή στη γη, που αποτελούσε τη νέα μητροπολιτική γραμμή.

Περίπου σαράντα πέντε μέτρα μπροστά τους, το έδαφος έδινε τη θέση του σε ένα φρεάτιο που με τη σειρά του οδηγούσε σε ένα τεράστιο άνοιγμα, το «χαντάκι», που είχε οχτώμισι μέτρα φάρδος και γύρω στα 180 μέτρα μάκρος. Στο τέλος του, το άνοιγμα έπαυε να είναι χαντάκι και γινόταν σήραγγα, με μια αιρίδα από τούβλα να σηματοδοτεί την πύλη για την πρώτη υπόγεια γραμμή τρένου του κόσμου.

Και μάλιστα, την πρώτη *λειτουργική* υπόγεια σιδηροδρομική γραμμή του κόσμου. Τρένα διέτρεχαν νυχθημερόν τις γραμμές που μόλις είχαν τοποθετηθεί, μεταφέροντας βαγόνια γεμάτα με χαλίκι, πηλό και άμμο από τα ημιτελή τμήματα προς το βάθος της γραμμής. Πηγαиноέρχονταν μπρος-πίσω, με τον καπνό και τον ατμό τους σχεδόν να πνίγουν τις ομάδες των εργατών που

δούλευαν στο στόμιο της σήραγγας φτυαρίζοντας χώμα σε δερμάτινους κουβάδες, προσαρμοσμένους σε έναν κυλιόμενο ανυψωτή που το ανέβαζε με τη σειρά του στην επιφάνεια.

Όλη αυτή η επιχείρηση ήταν όνειρο και δημιούργημα του Τσαρλς Πίρσον. Για σχεδόν δύο δεκαετίες, ο Νομικός Σύμβουλος του Λονδίνου είχε οργανώσει ολόκληρη καμπάνια υπέρ της δημιουργίας μιας καινούριας γραμμής που θα ξαλάφρωνε την ολοένα αυξανόμενη συμφόρηση στα προάστια και στο ίδιο το Λονδίνο. Η κατασκευή του, από την άλλη, ήταν δημιούργημα του μυαλού του Τζον Φόουλερ. Επιβλητική φυσιογνωμία με πυκνή γενειάδα και φαβορίτες, ο Φόουλερ ήταν ο πιο έμπειρος μηχανικός γραμμών τρένου στον κόσμο και φυσιολογική επιλογή για τη θέση του αρχιμηχανικού του μητροπολιτικού σιδηροδρόμου. Όμως την ημέρα της πρόκλησής του είχε πει στον Τσαρλς Πίρσον πως η εμπειρία του μπορεί να μην είχε καμιά αξία τελικά. Στο κάτω κάτω, όλο αυτό ήταν κάτι που δεν είχε ξανακάνει: μια σιδηροδρομική γραμμή κάτω από το έδαφος. Ένα τεράστιο –ένα γιγάντιο για την ακρίβεια– εγχείρημα. Μάλιστα, υπήρχαν κάποιοι που έλεγαν πως ήταν το πιο φιλόδοξο οικοδομικό έργο από την εποχή της κατασκευής των πυραμίδων. Μεγαλοστομία, σίγουρα, όμως υπήρχαν μέρες που ο Φόουλερ συμφωνούσε μαζί τους.

Ο Φόουλερ είχε αποφασίσει πως το μεγαλύτερο μέρος της γραμμής, μιας και ήταν μικρού βάθους, μπορούσε να σκαφτεί με τη μέθοδο «σκάβω και καλύπτω». Περιλάμβανε τη δημιουργία ενός χαντακιού στη γη, με οχτώμισι μέτρα φάρδος και περίπου πέντε μέτρα βάθος. Μέσα του χτίζονταν τοίχοι αντιστήριξης που αποτελούνταν από τρεις στρώσεις τούβλων. Σε κάποια τμήματα έμπαιναν οριζόντιες σιδερένιες δοκοί στην κορυφή των πλευρικών τοίχων. Σε άλλα σημεία έφτιαχναν τούβλινες αψίδες. Έπειτα κάλυπταν το χαντάκι και αποκαθιστούσαν την επιφάνεια, φτιάχνοντας ουσιαστικά μια νέα σήραγγα.

Αυτό όμως σήμαινε πως καταστρέφονταν δρόμοι και σπίτια,

και σε ορισμένες περιπτώσεις επέβαλλε τη δημιουργία προσωρινών δρόμων που μετά έπρεπε να αποκατασταθούν. Σήμαινε τη μετακίνηση χιλιάδων τόνων μπάζων και τη διαχείριση των αγωγών αερίου και ύδρευσης, καθώς και των υπονόμων. Σήμαινε την πρόκληση ενός ατέλειωτου εφιάλτη θορύβου και καταστροφής, λες και είχε εκραγεί βόμβα στη Φλιτ Βάλεϊ του Λονδίνου. Όχι. Λες και μια βόμβα έσκαγε κάθε μέρα στη Φλιτ Βάλεϊ για δύο συνεχόμενα χρόνια.

Οι εργασίες συνεχίζονταν και το βράδυ, με αναμμένους δαυλούς και μαγκάλια. Οι εργάτες δούλευαν σε δύο κύριες βάρδιες –την αλλαγή των οποίων σήμαιναν οι τρεις κρούσεις μιας καμπάνας, μία φορά το μεσημέρι και μία φορά τα μεσάνυχτα– και σε μικρότερες βάρδιες καθηκόντων, στις οποίες οι άντρες αντάλλασσαν καθήκοντα μεταξύ τους, αφήνοντας τη μια μονότονη και σκληρή δουλειά για να πιάσουν μια άλλη. Ωστόσο δεν έπαυαν να δουλεύουν και δούλευαν ασταμάτητα.

Μεγάλο μέρος του ανελήτου σαματά προκαλούνταν από τους εφτά ανυψωτές που χρησιμοποιούνταν στο έργο, ένας από τους οποίους είχε στηθεί εδώ: μια ψηλή ξύλινη σκαλωσιά, στημένη μέσα στο φρεάτιο, η οποία υψωνόταν οχτώ μέτρα από πάνω τους, μια πηγή δυσωδίας και εκκωφαντικού ήχου, λες και κοπανιόταν σφυρί σε αμόνι. Ανέβαζε χωρίς σταματημό μπάζα από τα βάθη του εργοταξίου. Άντρες δούλευαν τώρα πάνω του, μπουλούκια από δαύτους. Κάποιοι ήταν μέσα στο φρεάτιο, άλλοι πάνω στο έδαφος, μερικοί κρέμονταν σαν λεμούριοι από τον σκελετό και η δουλειά τους ήταν να βεβαιώνονται για την απρόσκοπτη λειτουργία του ανυψωτή, ενώ γιγάντιοι κουβάδες γεμάτοι πετρώδη λικνίζονταν καθώς υψώνονταν από το χαντάκι.

Στην επιφάνεια του εδάφους, άντρες με φτυάρια ιδροκοπούσαν δίπλα σε ένα βουνό από χώμα που είχε σχηματιστεί, φτυαρίζοντάς το πάνω σε κάρα που τα τραβούσαν άλογα. Τέσσερα από αυτά τα κάρα περίμεναν και καθένα συνοδευόταν από

ψηλά με το δικό του σύννεφο από γλάρους. Τα πουλιά στριφογύριζαν και βουτούσαν για να τσιμπολογήσουν κάτι φαγώσιμο, ανεπηρέαστα από τη βροχή που είχε αρχίσει να πέφτει.

Ο Φόουλερ στράφηκε να κοιτάξει τον Τσαρλς, που έδειχνε άρρωστος. Κρατούσε ένα μαντίλι στα χείλη του, όμως κατά τα άλλα ήταν σε καλή διάθεση. Υπήρχε κάτι ακατάβλητο πάνω στον Τσαρλς Πίρσον, συλλογίστηκε ο Φόουλερ. Δεν ήταν σίγουρος αν ήταν επιμονή ή τρέλα. Επρόκειτο για έναν άντρα που τον χλεύαζαν σχεδόν εδώ και δύο δεκαετίες, από την πρώτη στιγμή που πρότεινε μια υπόγεια γραμμή. «Τρένα στην αποχέτευση», ήταν η κοροϊδευτική φράση τότε. Είχαν γελάσει όταν αποκάλυψε τα σχέδιά του για έναν ατμοσφαιρικό σιδηρόδρομο, για βαγόνια που σπρώχνονταν μέσα σε έναν σωλήνα με συμπιεσμένο αέρα. *Μέσα από έναν σωλήνα*. Δεν ήταν παράξενο που για λίγο πάνω από μία δεκαετία ο Πίρσον ήταν τακτική αναφορά στις σελίδες του σατιρικού περιοδικού *Παντζ*. Έλεφτε χοντρό δούλεμα που έβγαζε πολύ γέλιο.

Έλεπτα, και ενώ σχεδόν όλοι εξακολουθούσαν να γελούν με αυτό, να που ακολούθησε ένα σχέδιο, μια ιδέα του Πίρσον: το σχέδιο να φτιαχτεί μια υπόγεια σιδηροδρομική γραμμή ανάμεσα στο Πάντιγκτον και το Φάριγκτον. Οι παραγκουπόλεις της Φλιτ Βάλεϊ θα γκρεμίζονταν, οι κάτοικοί τους θα μετακινούνταν σε σπίτια έξω από την πόλη, στα προάστια, και οι άνθρωποι θα χρησιμοποιούσαν αυτόν τον νέο σιδηρόδρομο για τις καθημερινές μετακινήσεις τους.

Μια απρόσμενη πίστωση από τον Μεγάλο Δυτικό Σιδηρόδρομο, τον Μεγάλο Βόρειο Σιδηρόδρομο και την Εταιρεία της Πόλης του Λονδίνου βοήθησε το σχέδιο να γίνει πραγματικότητα. Εκείνος, ο διακεκριμένος Τζον Φόουλερ, είχε προσληφθεί ως αρχιμηχανικός για τον μητροπολιτικό σιδηρόδρομο και οι εργασίες ξεκίνησαν στο πρώτο φρεάτιο στο Γιούστον πριν από σχεδόν δεκαοχτώ μήνες.